

Työmatkalla Euroopassa

Pyhäjoen lukio, Bryssel 2.-10.4.2002

Suomessa vietetään jo kahdeksatta Eurooppa -päivää toukokuun 9. päivänä. Helatorstain vuoksi valtaosa tapahtumista järjestetään jo tänään 8.5. Sisäministeriö on määrännyt, että valtion virastoissa ja laitoksissa liputetaan 9. toukokuuta Eurooppa -päivän johdosta Suomen ja mahdollisuuksien mukaan myös EU:n lipuilla. Juhlapäivä merkitään myös kalentereihin ensi vuodesta alkaen.

Tiesitkö, että 9.5. 1950 lausuttiin Euroopan yhteisön syntysanat, samaan aikaan kun kolmannen maailmansodan uhka huolestutti koko Eurooppaa. Tuon päivän iltana lehdistö oli kutsuttu Ranskan ulkoministeriön Pariisissa kuulemaan "mitä tärkeintä tiedonantoa". Sen esitti kommentoiden Ranskan ulkoministeri Robert Schuman, tästä nimitys Scumanin julistus. "Maailmanrauha voidaan turvata ainoastaan luovin, rauhaa vaarantaviin tekijöihin suhteutetuin ponnisteluin.

Se myötävaikuttaminen, jonka järjestyntynyt ja elävä Eurooppa voi osaltaan antaa sivistykselle, on rauhanomaisen suhteiden kannalta välttämätöntä. Ranska on jo kahdenkymmenen vuoden ajan puhunut yhdistetyn Euroopan puolesta ensisijaisena tavoitteenaan palvella rauhaa. Eurooppaa ei saatu yhdistettyä, vaan syttyi sota. Eurooppaa ei rakenneta hetkessä eikä millään kokonaisratkaisulla. Siihen tarvitaan todellisia toimenpiteitä, joilla luodaan ensin aito yhteisvastuullisuus", julisti Schuman ja ehdotti hiilen ja teräksen saattamista ylikansallisen eurooppalaisen elimen hallinnon alaisuuteen. Sotilasmahteja vaadittiin näin luopumaan tärkeiden varusteluvarojen puhtaasti kansallisesta omistusoikeudesta. Jotta aloitteen merkittävyyden voisi ymmärtää, vastaavaan aloitetta olisi ajateltava esimerkiksi israelilaisten ja palestiinalaisten, serbien ja bosnialaisten tai tutsien ja hutujen välille.

18 Pyhäjoen lukion opiskelijaa vietti Belgiassa, Brysselissä viikon noin kuukausi sitten; opiskelijat työskente-

livät joko EU- tai kulttuuritoimittajina. Matkan tuotoksena valmistui erilaisia tekstejä pienistä uutisista artikkelien kautta mielipidekirjoituksiin ja oppimispäiväkirjaan. Tässä Eurooppa -liitteessä julkaisemme osan näistä tuotoksista.

Koko tämä projekti sai alkunsa Piia-Noora Kaupin vierailusta Pyhäjoen lukioon viime kevään ylioppilajuhlapäivänä; hän ehdotti opintomatkaksi lukiolaisten työharjoittelua parlament-

tiin. Kiitoskirjeessään Kauppi mietiskeli: "Oli ilo saada Teidät tutustumaan työhöni sekä työskentelemään kanssamme Euroopan parlamentissa. Olen varma, että vierailu herätti Teissä monia haaveita ja unelmia sekä antoi uusia näkemyksiä parlamentista ja parlamentin työtehtävistä. Kukapa tietää, milloin työ tuo Teistä jonkin keskele Eurooppaa."

Hauskaa Eurooppa -päivää!

EU -toimittajat Leena Sakko, Paul Schmidt, Anna-Leena Tanska, Manu Sarkkinen, Liisa Luokkanen, Laura Sippala, Suvi Mattila ja Simo Rajaniemi

Euroopan parlamentin, maailman toiseksi suurimman rakennuksen sisään - lattiapinta-alaa rakennuksessa on vajaat 400 000 m² - mahtuu tuhansien ihmisten työtilojen lisäksi kahviloita, ravintoloita, kampaamoja, kauppoja, kymmeniä kokoustiloja sekä 626 -jäsenisen parlamentin täysistuntosali.

Opiskelija-toimittajien mukana oli kannettavia tietokoneita, video- ja digitaalikameroita. Työskentelypisteinä oli Euroopan parlamentin Infocenter

Interview with Riitta Myller

Vaihto-oppilas Paul Schmidt keskustelemassa parlamentaarikko Riitta Myllerin kanssa.

PAUL SCHMIDT

Riitta Myller is one of the sixteen Finnish parliamentarians in Brussels at the European Parliament.

She was born in Joensuu, 12th of July 1956. She studied Sociology in Tampere and has the master's degree in social sciences. She also is a librarian and journalist, and she has worked at a radio-station in Finland. After that she was for two periods a member of the Parliament of Finland in Helsinki from 1987 to 1995.

She told me that only few people were interested in coming to the EU-parliament. Well, she wanted to and so she was elected in 1995 (the beginning of Finland's EU membership). But she still doesn't know, if she will stand as a candidate for the next election, too. She said that people from other countries often think that Fin-

nish people don't know so much about the EU. But the Finns know a lot more about it than in other countries do.

"It's very important, that the members all work together here in Brussels, because that's the main idea", said Mrs. Myller.

She is very pleased with her job and thinks, that it is also a really interesting work she is doing. Riitta Myller doesn't only work in Brussels, she also has to do a lot of work in Finland as well. She has to stay in contact with her advisers, has meetings and seminars at weekends, too. Mrs. Myller is a member of the Group of the Party of European Socialists. She told me, that they often argue in that group about different interests and discuss a lot to find compromises. The parties are more important than the citizenship a member has. But still the countries sometimes join together for big deci-

ons, for example issues about the car economy in Germany.

She also is a member of the committee on the Environment, Public Health and Consumer Policy. The committee on Environment is her most important one. She thinks, that the EU-countries in the East might and, in her opinion, should join the EU soon. In her opinion it's good, that they are probably going to join the EU, because then they'll have to follow the rules of the European Union, for her the most important, the rules for questions of Environment.

She also thinks, that countries like Germany, France or Great Britain, which have a lot of members in the Parliament, would like to lead the European Union. But she said as well, that she hasn't got any problems with the "bigones" and hasn't had any disadvantages because of her citizenship either.

"How can we change the rules, on which the decisions are made?"

This is what she's working on at the moment. She thinks, that openness and democracy are the main ideas of the EU. But just right now only one member country can stop a decision, even if it is the only one that is against it. She thinks,

"Just right now we don't have a real democracy in the EU-Parliament!"

The good thing at the EU-Parliament in her opinion is, that there are more possibilities for each member than there are at the Finnish parliament.

Harjoittelijana parlamentissa

SUVI MATTILA,
LAURA SIPPALA JA
LIISA LUOKKANEN

Kauhajoelta kotoisin oleva **Outi Saarikoski**, 26, opiskeli viime vuonna Englannissa, jossa hän valmistui maisteriksi kansainvälisestä politiikasta. Nyt Outi on toiminut euroedustaja Piia-Noora Kaupin harjoittelijana neljä kuukautta Brysselissä EU-parlamentissa.

Outi huomasi tilaisuuden päästä harjoittelijaksi Internetistä ja laittoi haun menemään. Harjoittelijaksi pääseminen on vaikeaa, mutta loppujen lopuksi se on enemmän kiinni ihmisestä kuin koulutuksesta. Kaikki, jotka pääsevät haastatteluvaiheeseen, ovat kuitenkin päteviä, joten luonne ratkaisee. Poliitikkojen hyvän ihmistuntemuksen takia ratkaisut ovat yleensä oikeita. Outin haastattelu tapahtui puhelimitse, ja hän tuli valituksi. Harjoittelija ei saa palkkaa, mutta hänelle myönnetään harjoittelijan apuraha.

Harjoittelijan poliittisilla suuntauksilla ei ole niin väliä, mutta hakupaperit laitetaan luultavasti juuri sinne, mikä kiinnostaa. Poliitikassa Outia houkuttaa sen kansainvälisyys, ja lopullinen päätös lähteä mukaan syntyi yliopistossa. Kiinnostusta löytyy kauempaakin; jo lukiossa hän oli mukana kokoomusnuorissa.

Harjoittelijan tyypillinen työpäivä alkaa kello 8.30. Työ on tavallaan sihteerin työtä", Outi kertoo. Ensimmäiseksi hän lukee sähköpostit ja postit, lajittelee ja vastaa niihin. Suurin osa työstä kuluu juuri tähän, kos-

ka postia tulee neljä kertaa päivässä ja sähköpostia koko ajan. Harjoittelijan työhön kuuluu toki muutakin. Outi voi esimerkiksi mennä valiokunnan kokoukseen tekemään muistiinpanoja Piia-Noora Kaupin puolesta.

Saarikoski painottaa erityisesti kielen tärkeyttä työssään. Parlamentissa käytetään englantia, ranskaa ja saksaa. Joskus harvoin myös ruotsia tarvitaan. Ranskan osaaminen olisi suuri etu. Outi itse puhuu sitä vain vähän, mutta saksaa hän sen sijaan osaa sujuvasti vaihto-oppilasvuotensa jälkeen.

Outilla ei ole suuria tavoitteita päästä poliitikoksi, hän tähtää mieluummin virkamiesuralle. Hän on nähnyt poliitikon työtä läheltä ja tietää nyt sen rankkuuden. Aluksi Outilla oli tunne, että "vau, oon parlamentissa töissä", mutta enää se ei tunnu niin ihmeelliseltä. Hän tykkää työskennellä ulkomailla, koska se pitää mielen avoimena. Suomeen jääminen ei vielä tunnu hyvältä tai omalta vaihtoehdolta. Seuraavaksi Saarikoskella onkin

Outi Saarikoski toimi europarlamentaarikko Piia-Noora Kaupin assistenttina parlamentissa neljä kuukautta.

jo tiedossa harjoittelupaikka EU-komissiosta.

Brysseli on Outin mielestä kansainvälinen kaupunki, ja hän pitää siellä asumisesta. Ennen sinne lähtöä häntä jännitti, saako yhtään kavereita, mutta sosiaalisen luonteensa ja avoimuutensa ansiosta seuraa on löytynyt. Töissä tahti on kiireinen ja tiukka, joten vasta viikonloppuna pääsee rentoutumaan. Nyt neljän kuukauden harjoittelujakso on jo takana päin; aika on ollut samalla antoisaa että kovaa työtä.

Europarlamentaarikko Pesälä:

"Maatalouspolitiikkaa pitäisi yksinkertaistaa"

LEENA SAKKO

Maatalouspolitiikka on ollut Euroopan Unionin perustamisesta lähtien yksi vaikeimmista ja kiistellyimmistä politiikan

aloista. "Maatalous on ollut suomalaisten tärkein elinkeino, joten siihen liittyvät EU:n päätökset kiinnostavat ja puhuttavat aina", sanoo nykyinen europarlamentaarikko ja entinen maata-

lousministeri **Mikko Pesälä**.

Maanviljelijän työ on muuttanut viime aikoina kovasti. Ennen maataloudella käsitettiin kovaa fyysistä työtä: pellot, traktorit, navetta... Nykyisin maanviljelijöiden arkipäivää on tavallisen työn lisäksi toimistot, joissa ovat käytössä uudet tietokoneet ja hienot ohjelmat, sekä monet laput ja kaavakkeet. "Ensimmäinen asia, joka pitäisi ehdottomasti heti parantaa on yksinkertaistaminen. Kaiken maailman lipuista ja lapuista on päästävää eroon", painottaa Pesälä.

"Viljelijöillä ei ole kuitenkaan

vastaan panemista, sillä joka maksaa, se päättää", kertoo Pesälä viitaten EU:n tukien. Kun EU laajenee tulevaisuudessa, maataloustukien ennustetaan laskevan nykyisillä jäsenmailla uusin jäsenmaiden vuoksi. Kaikki uudet jäsenmaat eivät ole samalla tasolla taloudellisesti kuin nykyiset jäsenmaat, joten uusille maille tulee menemään enemmän tukia. Tämä on haitta nykyisille jäsenmaille, joille maatalous on tärkeä. "Uusien jäsenmaiden joukossa on myös maita, joilla maatalous on merkittävässä asemassa, esimerkiksi Puola ja Unkari", sanoo Pesälä.

EU:n määräyksestä maatiloja on suurennettu ja samalla työvoimaa vähennetty. "Tuottaminen on kuitenkin sama, vaikka työvoima on huomattavasti pienempi", sanoo Pesälä ja jatkaa: "Möneläiset koneet korvaavat nykyään työvoimaa."

Pesälä kuuluu maataloutta ja

"Vieraanani kävi tällä viikolla lukiolaisia Pyhäjoelta. Nuoret tekevät nettisivuston EU-asioista. Otivat oikein videolle haastatteluni, joka sitten aikanaan tulee sivuille.

Nyt ollaan oikealla asialla, kun nuoret saavat tällaista kokemusta oman tekemisen kautta. Tietoa ei vain hankita vaan myös työstetään - niin että muiden on sitä helppo lukea ja katsella. Silloin oppiminen on paljon syvällisempi."

Mikko Pesälä

Euroopan parlamentin jäsen
Suomenmaa 5. huhtikuuta 2002

Parlamentaarikko Mikko Pesälää haastattelivat Leena Sakko (vas.) ja Anna-Leena Tanska.

maaseudun kehittämistä käsittelevään valiokuntaan. Luonnollisesti hän on kovin huolissaan maaseutujen autoitumisesta. "Jos kylässä saataisiin pitää kauppa, pankki ja posti, ihmiset

eivät lähtisi suurempiin keskuksiin", arvelee Pesälä mutta pelotelee kuitenkin: "Totta kai on lähdettävä, jos kaikki palvelut lähtee kymmenien kilometrien päähän."

Mepin, europarlamentaarikon mielenkiintoinen työ

Pii-Noora Kauppi, projektin alkuunpanija, esitelmöi euroedustajan työstä.

LEENA SAKKO

Euroedustaja Pii-Noora Kauppi mielestä Euroopan parla-

menti on työpaikkana sopiva nuorille ihmisille. Työpaikkana parlamentissa koroostuvat kansainvälisyys, kielitaito, kulttuurierot, koulutus, itsenäisen vastuu ja määräaikaisuus. "Vaikka yhdessä työtä tehdään, on jokainen täällä kuitenkin yksityisyrityksen työntekijä", hän tiivistää. Parlamentaarikon työ on hänen mielestään mielenkiintoista, henkisesti antoisaa, mutta

toisaalta myös raskastakin: "Työ politiikan parissa on kuitenkin pitkälti kutsumusammatti. Työ on puheenvuorojen valmistelua,

juoksemista paikasta toiseen, neuvotteluja... muuhun työhön en tätä kuitenkaan vaihtaisi. Euroedustajalla on monenlaisia rooleja kotimaassa, valiokunnissa, poliittisessa ryhmässä, täysistunnossa, intressiryhmissä ja ulkomailla. Jos kutsumusta tähän kaikkeen löytyy, suosittelen lämpimästi tulemaan mukaan. Maailmaa voi muuttaa."

Poliitikon "skitsofrenia"

Kauppi tunnustaa, että kiinnostavia aihepiirejä ja sektoreita on poliitikolle aivan liikaa; aikarajoitte tulee pakosta vastaan. "Tällä hetkellä henk. koht. in ovat perustuslakikeskustelu, eri instituutioiden rooli, peruslainsäädäntötyö valiokunnassa, ulkopoliittika ja kauppapolitiikka", hän kertoo. Jäsenyyttä Euroopan unionissa on Kauppi mielestä hyödynnettävä mahdollisimman tehokkaasti suomalaisten hyväksi. Ihmisten Eurooppaa ei ole rakennettu määrittelemään kurkkujen käyryyttä tai mansikan ko-

koa. EU on luotu turvaamaan rauhaa, hyvinvointia ja vaurautta kaikille eurooppalaisille.

Parlamentaarikko tarvitsee kielitaitoa jo tullakseen toimeen eri maista tulevien kollegojen kanssa, vaikka tulkkijakin saa käyttää. "Usein puhumme kokouksissa kolmea eri kieltä sekaisin", Kauppi kertoo. Suurimmalla osalla parlamentin euroedustajista on akateeminen loppututkinto. "Täällä on paljon tohtoreita, juristeja... mutta kyllä monilla erilaisilla taustoilla parlamenttiin voi tulla. Ja äänestäjähän meidät valitsevat", hän kertoo.

Euroedustajan päiväohjelma

Europarlamentaarikko Pii-Noora Kauppi mukaan jokainen työpäivä on erilainen, mutta yksi voisi olla tällainen. Työpäivä alkaa noin kello puoli yhdeksän. Toimistoon saavuttuaan hän lukee ensimmäisenä pos-

tin: paperipostin ja sähköpostin. "Postia tulee niin paljon, että avustaja valitsee sieltä vain osan, jonka antaa sitten minun luettavaksi", kertoo Kauppi. Postin selailun jälkeen alkaa valiokuntakokous. Talous- ja raha-asioiden valiokuntaan kuuluva Kauppi on yleensä aktiivisesti tekemässä omia ehdotuksiaan muille valiokunnan jäsenille. Ko-

koukset on jaettu kahteen osaan, joiden välillä on muutaman tunnin mittainen tauko. Tauon aikana euroedustajat käyvät yleensä syömässä ja tekemässä paperitöitä omalla toimistollaan. Jos haluaa käydä ulkona päivän aikana, ulos on mentävä kokousten välisenä aikana, muulloin ei tavallisesti ole aikaa. Valiokuntakokous jatkuu...

Illalla euroedustajat menevät yleensä illallisille ravintolaan tai kutsuvat kollegoitaan kotiin; illallisilla neuvotellaan ja keskustellaan työasioista. Illallisen jälkeen Kauppi palaa vielä toimistolle tekemään paperitöitä ja lukemaan postea. Ilta on jo pitkällä ennen kuin edustaja pääsee kotiinsa.

Tällaisia työpäiviä Kauppi tekee Brysselissä neljä viikossa. Torstai-iltana on lento Suomeen. Suomessakin toimistotöitä riittää ja näiden lisäksi on viikonloppuisin lukuisat vierailut ja puhumiset eri tilaisuuksissa.

Jäsenyyttä Euroopan unionissa on Kauppi mielestä hyödynnettävä mahdollisimman tehokkaasti suomalaisten hyväksi. Ihmisten Eurooppaa ei ole rakennettu määrittelemään kurkkujen käyryyttä tai mansikan kokoa. EU on luotu turvaamaan rauhaa, hyvinvointia ja vaurautta kaikille eurooppalaisille.

Euroopan lasipalatsi

SUVI MATTILA,
LIISA LUOKKANEN JA
LAURA SIPPALA

Euroopan parlamentin rakennus (juustokupu tai kasvihuone, kuten se parlamentin työntekijöiden keskuudessa leikkimielisemmin tunnetaan) on maailman toiseksi suurin rakennus. Vain Yhdysvaltojen puolustusministeriön rakennus Pentagon on sitä suurempi, joten kokoa riittää! Ulkopuolelta katsottuna se todellakin näyttää valtavalta lasiselta kasvihuoneelta. Todellinen lasipalatsi. Parlamentti ei rajoitu vain yhteen rakennukseen, vaan rakennuksesta toiseen pääsee siirtymään sisätilojen kautta. Sisälle astuttaessa voi tuntea itse rakennuksen suuruuden. Kun astuu aulaan, lepää edessä valtava tila, jossa on vastaanottotiskejä, sohvia ja käytäviä, jotka johtavat parlamentin sokkeloihin käytäviin. Rakennuksessa on viisitoista kerrosta, joihin pääsee lukuisilla hisseillä ympäri taloa. Myös portaita on paljon ja osa on jopa

päällystetty sinisellä matolla!

Myös tietokonetta tarvitseville on järjestetty omat tilansa parlamentista. Info centerissä on mahdollisuus lukea sähköpostia tai tehdä virallisia töitä. Talo on täynnä käytäviä, joiden varrella on satoja ovia, joten eksymisen vaara on suuri.

Parlamentin sisus on kuin kaupunki pienoiskoossa; se on aivan oma maailmansa. Palvelut eivät rajoitu vain kauppoihin ja kampaamoihin, vaan työntekijöille on tarjottu mahdollisuus käydä kuntoilemassa kuntosalilla tai jumppaamassa tauoillaan. Rangan kuntoilun jälkeen voi mennä jopa saunomaan! Tosin kuntosalikortti maksaa 500 euroa ja pelkkään saunomiseenkin pitää ostaa koko kortti. Näiden palvelujen lisäksi parlamentissa on ravintoloita, kahviloita, baareja, ruokala, posti ja pankkeja. Ravintoloita on monenlaisia, osa on hienoja ja moderneja paikkoja, jotka on tarkoitettu vain parlamentaarisille. Muille ovimies antaa välittömästi poistumiskäskyn. Tavalliset tallaajat voivat

käydä syömässä ruokalassa, joka toimii itsepalveluperiaatteella. Tarjolla on muutaman ruokalajin lisäksi patonkeja, sämpylöitä, juomia ja herkullisia jälkiruokia. Jokainen voi lastata tarjottimilleen mitä haluaa ja maksu suoritetaan kassalla.

Kaikki vaikuttaa kumman siistiltä siihen nähden, että missään ei näy roskakoreja. Ehkä parlamentissa on todella tehokkaat siivousryhmät, jotta käytävät pysyvät niin siisteinä. Myös tupakointi parlamentissa on kielletty kokonaan.

Parlamenttiin on tuotu Brasiliasta asti isoja puita, jotka on istutettu suurien käytävien varsille. Myös puut olivat kalliita, yksi maksaa noin 30 000 euroa, joten aika hintavia. Vaikuttava näky on myös vierailijoiden osastolla portaiden ympäröimä tilataideteos. Se on rautainen, nykyaikainen teos, joka kohoo ylös kohti parlamentin kattoa. Parlamentissa on siis myös erillinen vierasosa, jonne vierailijat pääsevät. Se on kuitenkin vain todella pieni osa parlamenttia, eikä sieltä saa juurikaan käsitystä siitä, millainen parlamentti oikeasti on. Työntekijöiden puoli on kielletty muilta, ja turvatarkastukset ovat todella tiukat. Vain kulkuluvan kanssa pääsee sille puolelle. Täältä "oikeasta" parlamentista löytyvät kokous-

salit tulkkipoppeineen ja pienemmät luentosalit ja niiden li-

säksi myös edellä mainitut kaus-

mitä ihminen voi tarvita, vain elokuvateatteri puuttuu.

Brysselin keskustassa upean Léopold-puiston vieressä sijaitseva parlamentti ja sen toimitilat ovat oma maailmansa.

Parlamentissa on paljon lentokentän odotusaulaa muistuttavia tiloja

Euroedustaja Heidi Hautala:

”Halu vaikuttaa ratkaisee parlamenttissakin”

LAURA SIPPALA,
LIISA LUOKKANEN JA
SUVI MATTILA

Heidi Hautala, vihreiden edustaja, on työskennellyt Euroopan parlamentissa jo seitsemän vuoden ajan. Hän oli ensimmäinen suomalainen parlamentaarikko. Vaikka vihreällä puolueella ei ole kovin paljon edustajia muihin puolueisiin nähden, ei se Hautalan mukaan vaikuta päätöstentekoon: ”Jos haluaa ajaa asioita eteenpäin, ei puolueen koolla ole väliä. Oma aktiivisuus ratkaisee sen, kuinka paljon asioihin pystyy vaikuttamaan.” Onnistuminen edellyttää myös intoa olla yhteydessä ihmisiin eri toimielimissä ja yli puoluerajojen. Hautalalla on alusta asti ollut tavoite, että hän saisi edistää itselleen tärkeitä asioita. Parlamenttiuransa aikana hän on pystynyt vaikuttamaan useisiin aloitteisiin; paljon on kuitenkin vielä tehtävää. Hän on huomannut, että ympäristö- ja tasa-arvoasioiden painoarvo on kasvanut huomattavasti. Toisaalta myös ongelmat ovat kasvaneet, joten kehityksen on mentävä eteenpäin koko ajan.

Hautala on seitsemän vuoden aikana edistänyt muun muassa Euroopan unionin avoimuutta. Syksyllä 1996 alkoi oikeudenkäynti EU:n ministerineuvostoa vastaan asevientä koskevasta asiakirjoista, joita neuvosto salaasi häneltä. Prosessi kesti kaiken kaikkiaan viisi vuotta ja päättyi Hautalan voittoon. EU:n ministerineuvosto lähetti hänelle joulun alla asevientiasiakirjan, jonka salaamisen puolesta neuvosto oli taistellut vuosikautia tuomioistuimessa. Saatekirjeessä todetaan suoraan, että asiakirjeessä ei ole mitään salattavaa. Se ei sisällä mitään operationaalista tietoa, eikä siinä mainita nimeltä yhtäkään valtiota. Hautala hämmästelee, miksi asiakirjoja sitten salailtiin: ”Neuvosto asettaa EU:lle sääntöjä, joita se ei itse noudata.” Tällä Hautala viittaa siihen, että neuvosto pyrkii avoimuuteen, mutta ei itse noudata avoimuuden periaatteita.

Toinen Hautalalle tärkeä asia on ollut polttoaineiden puhdistuminen. Verrattuna entiseen autojen pakokaasujen ja polttoaineiden laatuunormit ovat tiukentuneet. Polttoaine on entistä

puhtaampaa. Hautala on ylpeä kotimaastaan Suomesta, joka on asiassa jopa edelläkävijä.

Myös tasa-arvon edistäminen on Hautalalle lähellä sydäntä. Hän on saanut kunnian olla tasa-arvovaliokunnan puheenjohtajana. Euroedustaja on muun muassa yksi Ehjä-tulevaisuus-keräyksen tukijoista; keräys käynnistettiin kansainvälisenä naisten päivänä. Lahjoitetut varat käytetään naisten sukupuolielinten silpomisen vähentämiseksi Luoteis-Keniassa. Silpominen liittyy sabaot- ja pokoti-tyttöjen aikuistumisriittiin, joka yleensä katkaisee koulunkäynnin ja johtaa varhaisiin avioliittoihin. Silpomisprosessin katkaiseminen ja koulunkäynnin tukeminen edesauttavat ehjää aikuisuutta ja tyttöjen oikeuksien toteutumista.

Monessa mukana

Hautalaa kiinnostaa todella moni asia, mutta aika ja energia eivät riitä joka paikkaan. ”Heikko puoleni on se, että minulla on liian monta rautaa tulella”, hän naurahuttaa. ”Ei ole mahdollisuutta normaaliin perhe-elämään; elämäntapana tämä on aika rasitta-

Heidi Hautala on ollut parlamentin vihreän ryhmän jäsen koko Suomen EU-jäsenyyden ajan.

vaa. Sinulla ei ole normaaleja työaikoja, vaan työasiat ovat mielessä koko ajan ja joka paikassa.” Hautalalla on koti Suomessa, joten hän joutuu lentämään miljoonia kilometrejä vuo-

desa. Tällä hetkellä käsitteillä ”elektroniikkaromudirektiivi”, joka vaikuttaa elektronisten laitteiden tuotekehittelyyn. Tarkoituksena on edistää esimerkiksi

vanhojen tietokoneiden hävittäminen luontoa suojelevalla tavalla. Keräyspisteiden määrä tulee tulevaisuudessa kasvamaan, ja valmistajille jää yhä suurempi vastuu.

Parlamentti – kultainen häkki

LAURA SIPPALA,
LIISA LUOKKANEN JA
SUVI MATTILA

Haastattelimme parlamentissa erästä suomalaista työntekijää, joka avasi meille oven mielenkiintoiseen maailmaan, jota tavalliset ihmiset eivät tiedä. Hän on työskennellyt parlamentissa jo viiden vuoden ajan ja uskoo vahvasti tämän olevan hänen viimeinen vuotensa. Hakeminen tavalliseenkin virkatehtävään on pitkä prosessi. Kaiken kaikkiaan se voi kestää yli vuoden. Haku sisälsi useita haastatteluja eri kielillä, kirjallisia kokeita ja kilpailun, johon kaikki hakijat osallistuivat. Lisäksi valitut hakijat kävivät lääkärintarkastuksessa.

Haastattelemamme henkilö oli työtön hakiessaan parlamenttiin töihin: ”Tavallisen ihmisen on riski lähteä haastatteluun Brysseliin asti. On epätodennäköistä tulla valituksi ja rahallisesti se on iso sijoitus, varsinkin jos sinua ei valita.” Hän ei itse uskonnut tulevansa valituksi 700 kilpailijan joukosta. Jopa tavallisella virkamiehellä tulee ruotsin, englannin, ranskan ja saksan sujuu vaivattomasti, jotta pystyy työskentelemään toisten virkamiesten kanssa. Juuri kielitaidosta hänen kohdallaan olikin paljon hyötyä. Tavallisten virkamiestenkin joukossa näkyy parlamentissa hierarkia. Virkamiehet toimivat usealla eri tasolla;

toiset käseivät, toiset tekevät. Hierarkia näkyy myös palkassa.

Päästyään sisälle ”kultaiseen häkkiin” hän oli todella innostunut, mutta pikku hiljaa innostus laantui ja käsitys muuttui. Kultaisella häkillä hän tarkoitti sitä, että päästyään sisälle parlamenttiin, on työntekijällä periaatteensa varmistettu työpaikka eläkeikään asti. Harva kuitenkaan jatkaa töitään parlamentissa niin kauan. Etenkään pohjoismaalaiset eivät viihdy parlamentissa kovin pitkään. Monet lähtevät saatuaan asunnon ja auton maksettua. ”Palkka tippuu puoleen Suomeen palatessa, mutta elämänlaatu paranee”, hän toteaa.

Työskentely eroaa paljon Suomen työstä. Suomessa autetaan muita; parlamentissa ei ole hyväksyttävää puuttua toisen työasioihin. Edes toisen puheliimeen ei saa vastata, jos toinen ei ole paikalla. Virkamiehellä itsellään on ollut vaikeuksia sopeutua parlamentin tapoihin, ja hän on joutunut vastuuseen myös suorasukaisuudestaan. Kulttuurierojen vuoksi työpaikan asioista ei päästä helposti yhteisymmärrykseen, joka taas johtaa selkkauksiin myös pomon kanssa. Ja nämä selkkaukset vievät taas turhaa aikaa ja ovat myös henkisesti rasittavia. Parlamentti ei tarjoa työsuhte-etuja, kuten työsuhteautoa tai puhelinta. He saavat kuitenkin matkakorvauksia, ja veroprosentti on

huomattavan pieni – vain 8%.

Hän on myös sitä mieltä, että politiikka ja byrokratia sotkevat työpaikan ilmapiiriin; puolet ajasta kuluu ”turhien” lomakkeiden täyttämiseen ja paikasta toiseen siirtymiseen. Hän toteaaakin, että ”hallinto ruokkii itse itseään”.

Parlamentista löytyy siis epäkohtia, joista yksi on turvatoimet. Sisälle mentäessä on isot turvatarkastukset, jossa tarkastetaan, että sisään ei kanneta mitään vaarallista. Kuitenkaan kovin tarkasti ei valvota, mitä kannetaan pois. Parlamenttiin kään väkeen ei voi aina luottaa; on erehdys jättää pöydälle mitään, sillä varkauksia tapahtuu. Jopa talon työntekijät saattavat varastaa parlamentin omaisuutta. ”Turvamiehet yllätettiin lastaamasta tietokoneita pakettiautot. He jäivät rysän päältä kiinni”, kertoo virkamies. Itse hän käytti usein töissään pientä veistä, joka kuitenkin kiellettiin syyskuun 11. päivän jälkeen. Silloin parlamentin kirjakaupassa on myytävänä isoja mattoveitsiä. Tästä voi päätellä, kuinka järjetömiä turvallisuussäännöt ovat.

Euroopan parlamenttiin töihin pääseminen on kuitenkin iso asia nuoren virkamiehen urakehityksessä; voi siis valita, jääkö parlamenttiin keräämään työkomusta pari vuodeksi vai ideoiksi vai palaako Suomeen.

Unionin tulevaisuus on konventin käsissä

MANU SARKKINEN
SIMO RAJANIEMI

Lähes viisikymmenvuotisen historiansa aikana Euroopan unioni on muotoutunut ehkä merkittävimäksi vaikuttajaksi jäsenmaidensa poliittisessa kehityksessä. Muutaman vuoden kuluessa unionin rakenne tulee muuttumaan huomattavasti, kunhan EU:n rakennemuutosta suunnitteleva valtuuskunta eli konventti saa työnsä päätökseen. Unionin laajeneminen tu-

lee väistämättä vaikuttamaan unionin rakenteeseen ja toimintaan.

Direktiivejä ja asetuksia sinakoavan EU:n valta vaikuttaa lisääntyvän jatkuvasti. Viime vuosien aikana Euroopan unioniin on yhdistetty myös ajatukset liittovaltiokehityksestä. Kehitetäänkö unionia edelleen itenäisten valtioiden yhteenliittymänä vai halutaanko siitä muodostaa liittovaltio?

EU:n tulevaisuuden suhteen konventti on avainasemassa.

Europarlamentaarikko Esko Seppäsen mukaan EU kehittyi jatkuvasti kohti liittovaltiota.

Maaliskuussa työnsä aloittaneeseen valmistelukuntaan kuuluu 105 varsinaista ja 100 varajäsentä. Kuukausittain kokoontuvan konventin tavoitteena keskeisillä laajentumisen mukanaan tuomia ongelmia. Lisäksi se tarkastelee mm. jäsenvaltioiden sekä unionin toimielinten valanjakoa, kansallisia odotuksia,

toiminnan tehokkuutta ja yhdenmukaisuutta sekä demokratian toteutumista. Samalla se pyrkii myös selkeyttämään unionin nykyistä, monimutkaista lainsäädäntöä, joka nojaa neljään perussopimukseen. Pisimmillään vietyä sopimusten selkiyttämisen johtaa EU:n laajuisen perustuslain syntyyn – kuinka lähellä liittovaltiota Euroopan unioni olisi tässä vaiheessa?

Liittovaltiokehityksellä on puoltajansa ja vastustajansa. Jäsenmaista suuret valtiot – esimerkiksi Saksa, Ranska ja Italia – tulkitaan usein liittovaltiomyönteisiksi, pienet maat sen vastustajiksi. Toisaalta, Belgian pääministeri **Guy Verhofstadt** on väittänyt Suomea EU:n federalistisimmaksi eli liittovaltiomyönteisimmäksi valtioksi.

”Meillähän Suomessa ei myönnetä eikä kielletä, että tekeillä on liittovaltio ja konventilla perustuslaki”, kertoo liittovaltiokehitystä vastustava europarlamentaarikko **Esko Seppänen**. Seppäsen mukaan Suomea liittovaltioon vie maamme poliittinen eliitti.

Mikäli EU etenee liittovaltioksi, siihen menee Seppäsen arvioiden mukaan ainakin kymmenestä kahteenkymmeneen vuotta. Suurin haaste federaatiolle on kansalaisten päissä, ja kansan mielipiteiden muuttuminen liittovaltiomyönteiseksi saattaa vieä vuosikymmeniä.

Eija-Riitta Korhola:

”Ihmiselämää tulisi arvostaa sikiöstä hautaan asti”

ANNA-LEENA TANSKA

Euroopan parlamentti asetti tammikuussa 2001 väliaikaisen valiokunnan tutkimaan ihmisgenetiikan kehityssuuntia. Ihmisgenetiikan kysymyksiä käsittelevä valiokunta perustettiin, koska Britannian hallituksen asettama elin suositteli maansa parlamentille ihmisalkion kantasolujen sallimista. Valiokunta käsittelee ihmisgenetiikan ja muiden nykyaikaisen lääketieteen tekniikoiden aiheuttamia ongelmia ja niiden tarjoamia mahdollisuuksia. Valiokunta käsittelee ihmisgenetiikan uusien kehityssuuntien lääketieteeseen ja muihin tieteenaloihin liittyviä, sekä eettisiä, juridisia, taloudellisia ja so-

siaalisia riskejä ja mahdollisuuksia. Tutkimuksen tulosten perusteella se laatii selvityksen, jossa esitetään poliittisia suuntaviivoja.

Kun puhutaan ihmiskloonauksesta, voidaan tarkoittaa kahta eri asiaa: kloonausta joko lisääntymistarkoituksessa tai terapeuttisessa tarkoituksessa, eri sairauksien hoitoihin. Juuri tämän ns. terapeuttisen kloonauksen Britannian parlamentti hyväksyi; ihmisalkion kantasoluja saa siis Britanniassa tuottaa, mutta vain kasvatusmaljoissa. Kantasolujen vienti kohtuun on edelleen rikollinen teko. Näitä kantasoluja himoitaan, koska niistä saadaan ihmiselle uusia soluja solukkoihinsa aina kuole-

maan asti, ja niiden uskotaan tuovan lukuisia uusia hoitomuotoja. Tällaisen kloonauksen on sanottu tuovan hoidon muun muassa vanhuksia rappeuttaviin Alzheimerin ja Parkinsonin tautiin, myös diabetekseen ja sydäntauteihin.

Europarlamentaarikko **Eija-Riitta Korhola** kuuluu ihmisalkioiden yhteisen turvallisuuden ja puolustuspolitiikan valiokuntaan. Korholalla on hyvin varautunut kanta ihmisalkioiden luomiseen kloonausta varten: ”On typerää luoda elämää tuhoksemme se!” Korhola ei vastusta geeniteknikan kehittämistä, mutta hän haluaa, että se tapahtuu ihmisarvoa kunnioittaen. Hänen mielestään sikiölläkin on

arvoja ja ihmiselämää tulisi arvostaa sikiöstä hautaan asti: ”Kehitysmäiden terveys ja koulutus tulisi asettaa etusijalle, keskittyä olennaisimpaan asioihin tällä hetkellä.”

On pelko yli-ihmisistä, vammaisten syntymää rajoitetaan. Me emme kuitenkaan saisi luoda sellaista yhteiskuntaa, jonne vain terve on tervetullut. Korholan oma huolenaihe liittyy myös siihen, millaisin argumentein me hyväksyisimme toisen ja torjuisimme toisen. Onko logiikka kestävä? Kuinka voisimme varmistaa, ettei myöhemmin siirrytä ihmiskloonaukseen juuri sillä perusteella, että mehän teknisesti ottaen olemme jo tehneet sitä?

Parlamentaarikkoja haastattelemassa

Euroedustaja Marjo Matikainen-Kallström toimii muun muassa teollisuus- ja ulkomaankauppa-, tutkimus- ja energiavaliokunnan jäsenenä.

Samuli Pohjamo on jäsenenä aluepolitiikka-, liikenne- ja matkailuvaliokunnissa; hän kertoi valiokuntatyöstään lukiolaistoimittajille.

Tietokoneosaajana parlamentissa

LAURA SIPPALA,
LIISA LUOKKANEN JA
SUVI MATTILA

Antti Rasimus työskentelee parlamentin Infocenterissä. Hänen työnkuvaansa kuuluu parlamentin tietokoneiden huolto ja muut koneisiin liittyvät asiat. Työ ei todellakaan ole helppoa, sillä koneita parlamentissa on noin 7000. Parlamentaarikoilla on jo yli kuusisataa konetta, jotka eivät saa olla kovin vanhoja. Kun on saanut asennettua uudet koneet kaikkialle parlamenttiin, ovat ne jo museotavaraa. Pelkästään parlamentaarikkojen koneiden asentamiseen kuluu kolme kuukautta, joten ei ole ihme, jos koneet vanhentuvat pian asennuksen jälkeen.

Rasimus oli suurena apuna myös meille Pyhäjoen opintomatkalaisille, sillä hän järjesti meille isot työskentelytilat parlamentissa olomme ajaksi. Auttaakseen meitä hän joutui tekemään töitä oman alueensa ulkopuolelta, mutta ei välittänyt siitä, koska piti meidän auttamista tärkeänä. Työajat ovat suhteellisen normaali; työpäivä alkaa aamulla ennen yhdeksää ja loppuu illalla kuuden maissa. Työaikana hän täyttelee lomakkeita, korjaa ja valvoo koneiden toimintaa. Tavallisiakin työntekijöitä siis tarvitaan, jotta toiminta parlamentissa pyörisi tehokkaasti. Monella voi olla mielikuva, että parlamentissa on vain poliitikkoja tai parlamentaarikkoja.

Tapasimme euroedustaja Paavo Väyrysen torstaina 4. huhtikuuta; samana päivänä hän lensi Suomeen ja ilmoittautui Keskustan puheenjohtajaehdokkaaksi.

Mielenosoitus Brysselissä

MONNA KAIVOSOJA

On sunnuntai 7.4 iltapäivällä. Katsomme hotellimme parvekkeelta alas, kuinka 25000 ihmistä etenee hotellimme ohi. Palestiinalaisten ajatuksia kannattava joukko huutaa jotain, joka menee suurin piirtein näin ”Bush, Sharon assassa”. Tämä tarkoittaa luultavasti, että Bush ja Sharon ovat murhaajia. Tämän iskulauseen saattamana ihmiset suuntaavat kohti Yhdysvaltojen suurlähetystä. Samantapainen mielenosoitus järjestettiin myös muun muassa Pariisissa, Napolissa ja Roomassa.

Palestiinalaiset yrittävät mielenosoituksella saada johtavat maat ja yhteisöt sanomaan Sharonille, (Israelin johtava henkilö) että tämä lopettaisi iskut Palestiinaan. Palestiinalaiset vetoavat suurempiin voimiin siksi, että heidän maansa on köyhä; heillä ei ole armeijaa, eikä aseita tar-

peeksi taistella oman valtion saamiseksi. Jos isommat voimat, kuten USA tai EU-parlamentti sanoisivat Sharonille, että tämä antaisi Palestiinalle oman valtion Israelista, Sharon ehkä lopettaisi. Siispä mielenosoitukset ovat ehkä ainoa keino. Melkein kaikkea muuta onkin jo kehitetty, kuten itsemurha iskuja palestiinalaisten alueilta Israeliin. Mielenosoituksen ensimmäiset tulokset tulivat pian Brysselin mielenosoituksen jälkeen, sillä Bryssel vaati Israelia lopettamaan panssarivaunujen ja helikopterien käytön. Mielenosoittajien joukosta eräät naiset kertoivat haluavansa vain rauhaa juutalaisten, muslimien ja kristittyjen välille. Siis mielenosoitus oli rauhallinen, ja siitä kertoi jo sekin, että seassa oli paljon lapsia. Palestiina yrittää nyt siis itsenäistää Israelista rauhan merkeissä. Ehkäpä he vielä saavat itsenäisyytensä.

Brysselissä järjestetyssä mielenosoituksessa 25000 ihmistä vastusti Israelin toimia.

Welcome to the hotel Manhattan

ANTTI KOIVU

Päivän suunnistusretki Brysselissä on ohitse. Viimein alkavat talot sekä ympäristö näyttää tutulta: Boulevard Adolphe Max, tällä kadulla hotellimme sijaitsee. Jo puoli kilometriä ennen hotellin sisään käyntiä alkaa lukuisten seinämainosten välistä pilkottaa isoin punaisin kirjaimin kirjoitettu kyltti Manhattan. Ei enää pitkästi.

Siinä se on, hotellimme. Julkisivu on vanha ja hienosti koristeltu, pieni kunnostus ei tekisi pahaa harmaan tummaksi värjättyneelle seinälle. Toisaalta rakennus on seisonut kunnioitettavasti 65 vuotta ilman suurempia kunnostuksia. Julkisivusta tulee mieleen Film noir elokuvat: synkkä ja tietyllä tavalla pelottava harmaan sekä mustan sekoiutus. Ikkunat ovat kuin silmät, jotka vartioivat lakkaamatta brysseliläistä elämää.

Kuten yleensä ulkonäkö pettää. Vastaanotto on siistin näköinen ja värikäs, ilmassa tuoksuu lukuisten poltettujen sikarien voimakas aromi. Hotellissa on melko hiljaista, vaikka kuukaudessa asiakkaita käykin yli 60. Hiljaisinta aikaa hotellissa on kesällä, sillä Bryssel ei ole mikään varsinaisen turistikaupunki.

Niin kuin vastaanoton työntekijä asian hyvin ilmaisee: ”It’s a city of affairs” suhteiden kaupunki. Ensin työ, huvi jääkin sivuseikaksi.

Työntekijät ovat ilmeisesti löytäneet oman kutsumusammattinsa, sillä harvoin löytää näin mukavia ja työhönsä paneutuneita ihmisiä. He olivat kovasti kiinnostuneita koulustamme ja selailivat aulaan jättämiämme Messulehtiä. Heillä oli itsellään meidän ikäisiämme nuoria, joten he kyllä vankasti ohjastivat myös meitäkin; selittivät kädestä pitäen matkareitit ja varoittelivat vaarallisista paikoista.

Onneksi hotellista löytyy hissi, oikeastaan kaksi. Kerroksissa löytyi pohjakerroksen lisäksi yhdeksän. Ylin kerros on varattu hotelliin omistajille Scheerseille. Niinkin vanhaksi taloksi hotelli oli hyvässä kunnossa. TV löytyi joka huoneesta kuten myös kylpy ja suihku, osalla oli jopa oma parveke Adolphe Maxille. Lisäksi huoneet olivat tilavia ja kohtuusiistejä.

Aamupala oli tosi eurooppalainen ja Suomipojalle hieman liian kevyt: kaksi sämpylää, appelsiinimehua sekä kuppi paikallista kahvia. Kuitenkin sillä sai pahimman nälän lähtemään muutamaksi tunniksi.

Napoleonin viimeinen taistelu

MATTI KOPISTO

Kesäkuun puolessa välissä vuonna 1815; tarkalleen sanottuna 15. päivänä olivat Wellingtonin joukot järjestäytyneet Mont St. Jean-nimisen paikan lähetyville Belgian Waterlooossa noin 20 km Brysselistä koilliseen. The Duke of Wellingtonin armeijassa, johon kuului brittiläisiä, hollantilaisia, belgialaisia ja saksalaisia, oli noin 70 000 miestä valmiustilassa.

Napoleon, joka pakeni Elban saarelta 1. maaliskuuta 1815, oli noin 70 000 sotilaan voimin tullut taistelemaan Euroopan herruudesta. Ranskan sotilaalliseen vahvuuteen kuului Napoleonin joukkojen lisäksi Grouchy armeija, jossa oli 30 000 miestä. Taisteluun Waterlooossa liittyi myös Herra Marshall Blücher preussilaisine joukkoineen noin 110 000 miestä. Taistelun ratkaiseva päivä oli 18. kesäkuuta sen jälkeen, kun Napoleon marssi paikalle, ja 17. päivän rankkasade meni ohi. Napoleon suunnitteli taistelun jakamista kahteen osaan: Ensin hän käy Wellingtonin tasaväkisen armeijan päälle, samalla Crouchy hidastaa Blücherin joukkoja. Ja kun Wellington on lyöty, niin Crouchy ja Napoleon taistelevat yhdessä Blücherin miehiä vastaan. Liittoutuneiden suunnitelma sitä vastoin kävi seuraavasti: Wellington ja Blücher hyökkäivät lähes kaksinkertaisella ylivoimalla Ranskan armeijan päälle kolmelta suunnalta, ja siten he voittaisivat Napoleonin.

Kamppailussa Wellington oli siis odottamassa Napoleonin

Mont Saint Jeanissa. Napoleon Bonaparte hyökkäsi Waterloo isolla aukealla Liittoutuneita vastaan. Muutamaa tuntia myöhemmin Marshall Blücher marssi nopeasti Wellingtonin joukkojen tueksi itäpuolelta, Wellington piti rintamaa pohjoispuolella, Napoleonin joukkojen sivustoille kehittyi pihdit, ja heidän täytyi antautua.

Miksi en puhunut ollenkaan Crouchystä? Hänen armeijastaan ei tullut kadonnutta armeijaa, vaikka hän ei osallistunut varsinaiseen pääkohtaukseen. Syynä siihen on: joko Crouchy liikkui liian hitaasti pohjoiseen tai Blücher liian nopeasti länteen. Ilmeni, että Napoleon Bonaparten suunnitelma ei toteutunut. Napoleon Bonaparte kärsi 46-vuotiaana tappion yli kaksinkertaista vihollista vastaan. Napoleon I karkotettiin Ranskasta lähes heti Atlantin valtamerellä sijaitsevan Saint Helenan saarelle, jossa hän kuoli 5. toukokuuta 1821 ehdittyään melkein 51 ja puolen vuoden ikään. Hänen syntymäpäivänsä oli ajankohtainen elokuun 15. päivänä vuonna 1769 Ajaccio-nimisessä kaupungissa Korsikan saarella Välimerellä. Napoleon Bonaparten kuolinpäivästä voidaan lähiaikoina laskea 181 vuotta nykyaikaan.

Porte de Hal -metroaseman läheltä pääsee bussilla Waterlooohon, tai paremmin sanottuna suunnilleen kilometrin päähän taistelualueesta. Heti bussipyysäkiltä voi nähdä 30 metriä korkean muistomerkin, joka toimii hyvänä suuntaviivana. Muutaman minuutin kävelyn jälkeen huomaat Waterloo-keskuksen,

Oranian prinssille pystytetyn muistomerkin ääreltä avautuu näkymä Waterloo taistelutanterille.

jossa myydään muun muassa erikielisiä painoksina Waterlooohon liittyviä kirjoja. Waterloo-keskuksen vieressä seisovassa rakennuksessa voi ostaa lisää matkamuittoja, ja katsoa esityksiä Napoleonin ja Wellingtonin kamppailusta, tai sitten matkan kohokohtana nousta "maapyramidin" huipulle ja tuntea, kuinka viileä tuuli ja lämmin auringonpaiste lähes pilvettömältä tai

vaalta yhdessä huikeman näköalan kera ovat Waterloo ominaisuuksia. Ylhäällä ollessasi voit melkein koskettaa 40 tonnia painavan harmaan leijonan jaljoja; istua 226 askelman jälkeen levähtämään ja tarkkailemaan ympäristöä kuten leijona; ja katsella kolikkokäyttöisellä kiikarilla aukiota vähän tarkemmin. Alhaalla voi taas kuluttaa rahaa kahvilassa, ravintolassa tai matkamuis-

tomyymälässä. Ensimmäinen esityksessä kerrotaan ranskaksi, flaamiksi, englanniksi ja saksaksi, missä Napoleonin, Wellingtonin ja Blücherin joukot liikkuvat Waterloo alueella. Pienehkön taustan alapuolella oleva kolmiulotteinen kartta valo- ja ääniefekteineen on siinä verrattomana apuna. Seinän takana on vielä toinen näytäntösali. Aluksi joku voi ih-

metellä, miten pieni joukko lapsia liittyy Waterlooohon. Tarkemman tutkinnan jälkeen voi heistä tunnistaa ainakin Napoleonin muistuttavan lapsen. Hiukan myöhemmin alkoi kokonaisuus selvetä: Aikuiset miehet taistelevat ratsain ja miekoin nykyisen Waterloo muistomerkin läheisyydessä. Lapset näyttävät jääneen taistelun jalkoihin ja yrittävät juosta alta pois.

Nukketeatterin taikaa

ANNA JOENTAKANEN JA SATU VUOTI

Royal Theatre Of Toonen voisi sanoa sijaitsevan Brysselin sydämessä, pienellä kujalla Petite rue des Bouchersin varrella kivenheiton päässä Grand Placella. Tämä nukketeatteri juontaa juurensa kauas historiaan, aina 1800-luvulle asti. Teatterin Toone -nimitys tulee sen perustajan **Antoine Gentyn** etunimestä; hän syntyi vuonna 1804. Ensimmäinen Toone pyöritti teatteria 45 vuotta. Esityksistä suurin osa oli uskonnollisia.

Toone III (lempinimi Toone de Locrel) aikoihin 1870-luvun paikkeilla nukketeatteri vakiinnutti paikkansa. Se oli ainoa Brysselin noin viidestätoista teatterista, joka ei menettänyt yleisöään – päin vastoin teatterin maine kasvoi kasvamistaan. Noihin aikoihin teatteri työllisti kymmenen ihmistä sekä lavasteiden vaihtajan. Nukkien määrä oli kasvanut jo neljänsataan.

Ihmissuhdekieruroita ja dramatiikkaa

Toonien historia mutkistui, kun ilmestyi toinen mies, joka oli laillisesti oikeutettu Toone III titteliin. Mies oli nimeltään **Jan Schoonenburg**, ja hän alkoi

pyörittää teatteria. Hän teki kuitenkin sellaisen virheen, että esitti kaksi kuukautta, illasta toiseen samoja esityksiä. Joka ilta saattoi huomata, että penkkejä kuluttivat aina vain samat ihmiset. Niinpä nukketeatteri menetti suosiotaan – sekä yleisöä. Eräänä iltana 1926 murheen murtama mies löydettiin hirtettyneenä katosta, nukkien seasta.

Tämän murhenäytelmän jälkeen teatterin toimintaa jatkoivat seuraavat 30 vuotta Toone de Locrelin poika **Jean-Baptiste Hembrauf**, Toone IV. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun nimi Toone siirtyi isältä pojalle. Toone

ne IV alkoi tehdä yhteistyötä nukkien valmistajan Antoine Talemansin kanssa, joka oli Toone II poika.

Tulevaisuus vaakalaudalla

Toone V oli nimeltään **Daniel Vanlandewijck** (1888-1938). Kaikki meni hyvin, kunnes Brysselin terveyslautakunta päätti sulkea paikan, sen epäsiisteyden vuoksi. Toone V masentui ja myi kaikki nuket pois. Oli pieni ihmisyryhmä, joka kutsui itseään "Les Amis de la Marionnette" -nukkien ystävät. He olivat halukkaita pelastamaan tämän Brysselin kansanperinteen oleellisen

elementin. Yksi jäsen muun muassa osti nukkekokoelman, joka oli vaarassa hajaantua ja joutua toisiin teattereihin.

Teatterin tulevaisuus saatiin lopulta turvattu, ja Toone V:n kuoltua johtajan paikan otti **Pierre Welleman** (1892-1974), Toone VI. Toisen maailmansodan aikana ainoa pommi, joka putosi Brysseliin, meinasi tuhota nukketeatterin kellarin. Se putosi vain muutaman askeleen päähän kellarista. Kuitenkin 75 nukkea tuhoutui, koska kellarin ovi meni palasiksi ja katto romahti.

Toone VI kokosi kaiken, mitä oli jäänyt jäljelle ja pisti ne talteen vanhaan talliin. Teatteri muutti pieneen kahvilaan, jonka nimi oli Le Lievekenshoek. Muut virikkeet pitivät kuitenkin yleisön poissa nukketeatterista ja lopulta se jouduttiin pakkolunastamaan. Toone VI oli liian vanha ja sairas taistelemaan nukeista.

"Les Amis de Toone" – Toonen ystävät

Mutta esiin astui **Jef Bourgeois**, joka pelasti nuket perustamalla "Les Amis de Toone" - Toonen ystävät. Bourgeoisin

perustama ryhmä majaili väliaikaisesti Maison du Roi:n kellareissa Grand Placella. Ryhmä vaati, että José Géal jatkaisi Toone-dynastiaa, koska hän oli niin lahjakas.

José Géal on nyt siis seitsemäs Toone, joka pyörittää teatteria. Géal on muun muassa näytellyt kaksi vuotta Belgian kansallisteatterissa ja perustanut ensimmäisen lapsille tarkoitettua nukketeatterin. Hän on saavuttanut myös paljon muuta alallaan. Géal on myös perustanut teatterin, joka on käytössä nykyäänkin.

Nykyisen teatterin pieni näyttämö sijaitsee vanhan rakennuksen ullakolla, jonne johtavat kapeat portaat. Kun ne kiipesi ylös, niin teatterin pienuus yllätti – varsinkin lavan. Istuimia voi kutsua penkeiksi sanan todellisessa merkityksessä, sillä ne olivat puisia ja kovia penkkejä – ilman selkänojia. Tunnelma oli tiivis, ja ihmiset istuivat vähän kuin "sillit purkissa".

Ennen esityksen alkua yleisö saattoi tutkailla kattoon kiinnitetyjä nukkeja, joita oli siellä runsaasti. Kaikki teatterin nuket on muuten valmistettu itse. Nukkien valmistusta varten on aivan oma paja. Yleisöä viritettiin tunnelmaan myös musiikin avulla, joka oli sellaista "pilipali"-musiik-

kia. Se oli melkein kuin Pelle Hermannin alussa...

Lopulta itse esitys alkoi, kun Toone VII asteli sisään vitsailen. Esitys oli ranskaksi, ja joukko ainoa todellinen ranskan kielen taitaja **Matti Kopisto** kertoo ymmärtäneensä esityksen kielestä noin puolet. "Esitys oli kaksiosainen: ensimmäinen osa oli ote Shakespearin Macbethistä ja toinen osa kertoi siitä, kun Jeesus joutui ristille", Kopisto selventää: "Esityksessä oli joitakin huvittavia kohtauksia ja rivointa oli ehkä se, kun esityksen lopussa lavalle tuli kaksi alastonta miesnukkeä!" Me ymmärtämättömätkin pystyimme tietenkin seuraamaan nukkien liikeilemistä ja päättelemään tästä paljon.

Nukketeatterin esitteissä lupailtiin, ettei tarvitse osata paikallista kieltä nauttiakseen esityksestä, mutta ainakin meitä se häiritsi, ettei ymmärtänyt. "Esitys oli omalaatuinen, vaikka minulla ei juuri olekaan vertailukohteita", Kopisto kuitenkin kertoo. Kielen osaamisesta oli siis paljon hyötyä. Mutta olihan nukketeatteri mielenkiintoinen elämys sinänsä.

Brysselin erikoishuvitus on samalla kertaa erittäin taidokas ja juurevan kansanomaisen nukketeatteri.

Herra Tournesolia etsimässä

MATTI KOPISTO

George Rémi, taiteilijanimeltään Hergé syntyi Brysselissä 5. maaliskuuta 1907. Teini-ikäinen George kävi partiossa ja oli ahkera piirtämään. Hän sai julkaista piirroksiaan partiolehdessä ”Jamais assez.” 17-vuotiaana George alkoi käyttää taiteilijanimeä, joka tulee hänen nimikirjaimistaan R.G. ranskalaisittain äännettyinä: Hergé. Kahden vuoden päästä hän oli kehittänyt sarjakuvahahmon ”Totor”, joka oli belgialainen partiopoika. Myöhemmin George vaihtoi hahmon nimeksi ”Tintin.” Samalla sarjakuviin tuli koira nimeltä Milou.

Vuonna 1930 Hergé julkaisi ensimmäisen Tintti-kirjansa Reportteri Neuvostoliitossa. Kaiken kaikkiaan Hergén teoksia valmistui 24 kappaletta. Rémin kirjoissa Tintti on seikkailemassa joka puolella maapalloa ja maapallon seuralaisessa kuussa.

Vuonna 1942 Casterman Publishing House suunnitteli standardisoitua 64 sivun pituista kirjaa, josta ilmestyi täysimittainen dokumenttielokuva valkokankaille vuonna 1976. George Rémin 75. syntymäpäivän kunniaksi nimettiin vastikään löydetty planeetta Hergéksi. Hergé-planeetta liikkuu Marsin ja Jupiterin välillä. Seuraavana vuonna, 3. maaliskuuta 1983 George ”Hergé” Rémi kuoli paljon menestyksestä saaneen Tintin tekijänä.

Hergén kirjoissa kapteeni Haddock on paljon kiroileva merimies, jonka matkatavaroihin piippu ja pullo viskiä kuuluvat aina. Temperamenttinen Haddock ei ole yhtä älykäs kuin seuralaisensa Tintti, jonka valkoinen Milou-koira esittää sopivissa kohdissa asiaankuuluvia, joskus humoristisia kommentteja. Kirjan henkilöihin kuuluvat knallin ja kävelykepin kanssa kulkevat etsivät Dupont ja Dupont. He näyttävät päällisin puolin samanlaisilta tummine pukuineen. Toinen toistaa saman asian hieman eri sanoilla.

Minulla on ollut tutkinnan kohteena ranskankielinen Tintti ”Le Temple du Soleil”, joka on sanatarkalta käännokseltään ”Auringon temppeleli.” Tämä sarjakuva on jatkoa teoksesta ”7 kristallikuulaa.” Kirjan päähenkilö on rohkea ja aina onnekas Tintti.

Sarjakuvan alkupuolella Tintti lähtee yöllä kapteeni Haddockin kanssa ”Pachacamac” -nimiselle laivalle tutkimaan, onko Monsieur Tournesol laivalla. (Laivalle ei haluttu päästää ketään, koska Inka-intiaanit haluavat tappaa Tournesolin polttoroviolla pyhäinhäväistyksensä. Äskeistä ei rannalla ole, Tintille, kapteeni Haddockille ja Dupont’lle ja Dupont’lle kerrottu, vaan heille uskoteltiin, että laivalla esiintyy ruttoa.) Haddock kuskaa Tinttiä soutuveineellä laivan läheisyyteen, ja Tintti ui laivalle. Hän seikkailee laivalla ja onnekseen tulee sattumalta juuri siihen huoneeseen, jossa M. Tournesol nukkuu. Chiquito -intiaani yllättää Tintin, mutta Tintti pääsee karkuun. Ja matkaa samalla tavalla takaisin. Rannalta Tintti seuraa tilannetta, kun Tournesolia viedään Auringon temppeleliin. Matkalle järjestetään monia onnettomuuksia, joista seikkailijamme selviytyy kuin selviytyykäin perille.

Zorrinon tarina tässä sarjakuvassa alkoi siitä, kun Tintti tuli paikalle, jossa häntä kiusasi kaksi miestä. Zorrino-niminen intiaanipoika tietää, missä Tournesol on. Hän selittää Tintille, etteivät intiaanit uskalla kertoa tietoja valkoiselle ihmiselle, koska se olisi vastoin auringonjumalan tahtoa. Zorrino haluaa auttaa Tinttiä ja Haddockia Auringon Temppeleliin, mutta vaikeuksia tulee heti seuraavana yönä, jolloin Tintti ja Zorrino nukkuvat Inkojen vanhassa vartiomajassa, ja Haddock rupeaa vartioimaan, ettei kukaan pääsisi yllättämään. Tintti herää siihen, kun aurinko valaisee hänen kasvojaan ja Haddock makaa sidottuna ja Zorrino on viety pois. Miloulle annetaan haistettavaksi Zorrinon päähine, jonka jälkeen Milou ryntää kiviköön. Tintti ja Haddock seuraavat Milouta ja löytävät intiaanit alapuoleltaan. Tintti laskeutuu varovasti vuoren rinnettä alas, mutta kapteeni Haddockin jalka lipsahtaa ja hän tippuu alas juuri inkojen eteen, mikä hämmästyttää intiaaneja. Tintti hyppää myöhemmänä tulevan intiaanin päälle ja ottaa häneltä aseensa. Intiaani virkistyy ja aikoo tappaa Tintin puukolla, mutta hän epäonnistuu yrityksessään.

Tarina jatkuu, kun kondorikotka

ottaa ylös jääneen Milou kynsiensä. Tintti ampuu kotkan sen kotipesälle ja lähtee hakemaan koira takaisin maan pinnalle. Tullessaan alas Tintti ottaa yhtäkkiä tulleen toisen kondorin jalkoista kiinni ja laskeutuu sillä kuiten laskuvarjolla.

Päähenkilöt tulevat vuoristoon, Haddock aivastaa, jonka jälkeen syntyy lumivyöry. Hänet löydetään paleltuneena lumen alta ja hänelle annetaan pieni ryyppy viskiä, mutta kapteeni ottaakin koko pullon ja tulee humaltuneeksi. Humaltunut merimies lähtee ottamaan kiinni laamoja. Matkalla hän huomaa alhaalla intiaaneja ja rupeaa juoksemaan lumista vuoren rinnettä alas, kaatuu ja sysää intiaanit samanlaisiksi lumipalloiksi kuin hänkin on. Intiaanit vyöryvät rotkoon, mutta tällä kertaa onnea omistanut Haddock törmää kiveen juuri ennen rotkoa.

Sinä päivänä Tintti, Haddock, Zorrino ja Milou saapuvat vielä sademetsään pois vuoristosta. Sademetsässä ystävykset ”tutustuvat” moskiittojen, apinoiden, kuristajakäärmeen, tapiirin

ja muurahaiskarhun kanssa. He kohtaavat myös alligaattoreita ylittäessään jokea.

Sademetsästä päästään pois ja tullaan erään kosken luokse, jonka Zorrino ylittää ensimmäisenä köyden varassa. Sitten Haddock taiteilee köydellä ja pääsee toiselle puolelle. Tintille käy niin, että köysi katkeaa ja hän putoaa veteen. Haddock ja Zorrino luulevat Tintin hukkuineen, mutta hän löytää veden alta kalliosta luolan ja selviytyy hengissä. Luolan ulkopuolella ovat henkilöt, Zorrinon ja kapteeni Haddockin, Tintti auttaa sisään. Tutkimusmatkailijat lähtevät tarkastelemaan uutta ympäristöä, löytävät inkojen hautakammion, työntävät erästä kiveä ja tulla tupsahtavat inkojen Temppeleliin.

Inkat yllättyvät tapauksesta, mutta pääsevät nopeasti ”jaloilleen”, ja panevat heidät tyrmään. Pian ystävykset otetaan auringonpojan kuulusteltavaksi. Kiihastunut Haddock on ehkä pahentamassa tilannetta, kun Tintti muistaa erään intiaanin antaman ”onnen medaljongin.” Zorrino

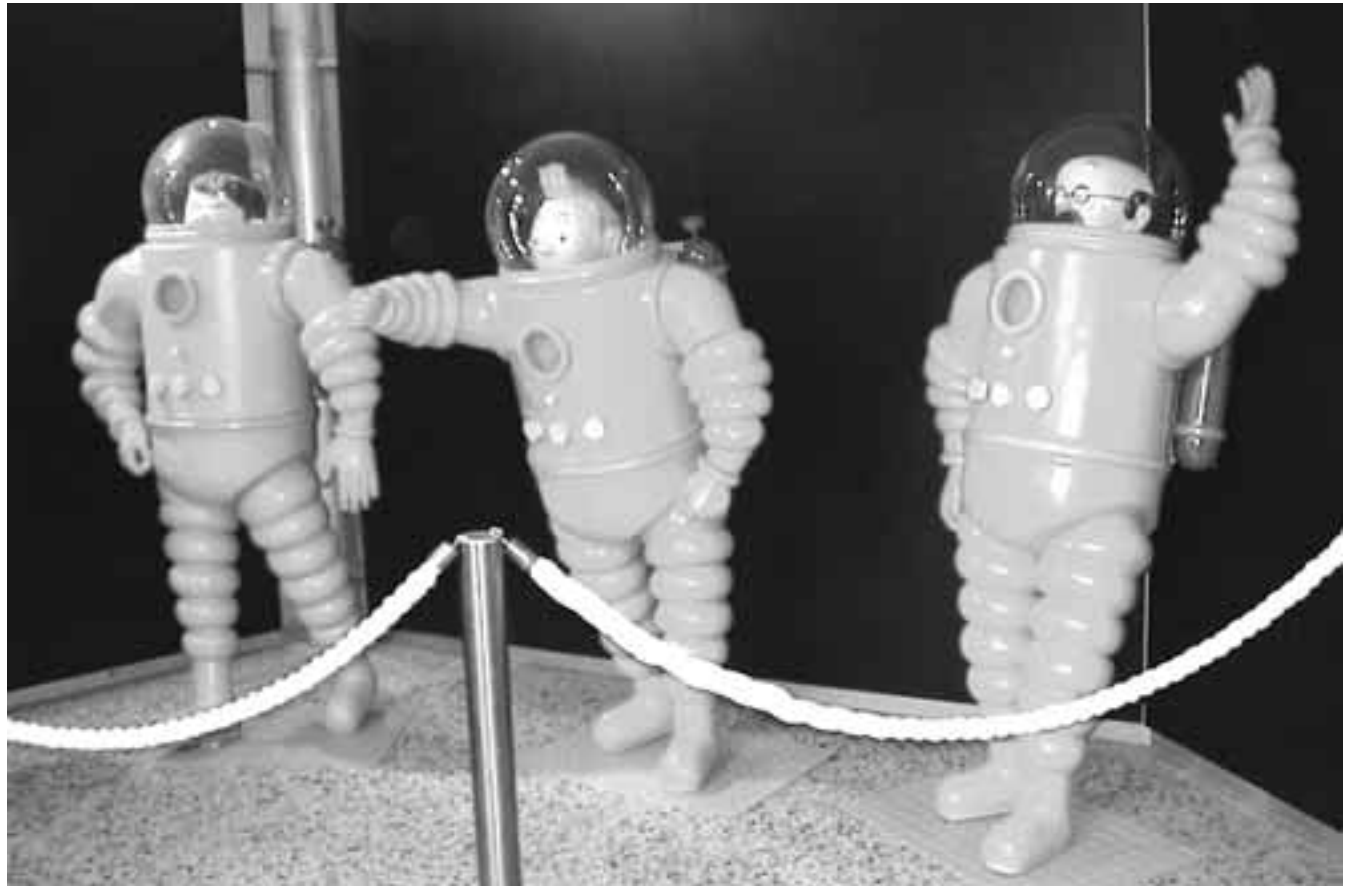
ottaa sen esille ja tilanne muuttuu. Haddock ja Tintti viedään vankilaan odottamaan päivää, jolloin heidät poltetaan.

Tintti keksii mukana tullessa sanomalehdessä olleen jutun, jossa kerrotaan, milloin on täydellinen auringonpimennys seuraavan kerran. Sattumalta se päivä on hyvin pian, ja Tintti kertoo inkapäällikölle tulevan ajan, milloin heidät poltetaan. Tintti jättää kertomatta, miksi hän haluaa juuri sen ajankohdan. Sen jälkeen Tintti ja Haddock laitetaan yksinkertaisesti koristeltuun huoneeseen odottamaan uhrilpottorituaalia. Sinä aikana sarjakuvan alkupuolella muista päähenkilöistä eronneet Dupont ja Dupont etsivät Tinttiä ja Haddockia joka maailman kolkasta.

Tintin ollessa oikein rauhallinen, ei Haddock saa rauhaa kuoleman ajatuksesta. Viimeisenä päivänä Haddock tärisyttää kaltereita, jotka lähtevät irti yhtäkkiä, ja Haddock kaatuu. Seuraavalla hetkellä intiaanivartijat tulevat paikalle ja pukevut tuomitavat uhririkuihin. Rovion päälle tuodaan Herra Tournesol kes-

kimmäiseen pylvääseen, Tintti ja Haddock reunimmaisiin. Kohota, ratkaisevalla hetkellä hämartytty, ja intiaanit ovat peloissaan, kun aurinko ”tottelee” Tinttiä. Intiaanit vapauttavat Tintin, Haddockin ja Tournesolin siteittä. He pääsevät jatkamaan matkaa. Sitä ennen heidän täytyy kuitenkin vannoa, etteivät tule takaisin, eivätkä puhu tästä matkasta mitään kenellekään. Lopputilanteessa kapteeni Haddock on saanut jo tarpeekseen vettä suihkauttelevista laamoista. Niinpä hän ottaa lähteestä vettä suuhunsa ja antaa laamalle samalla mitalla takaisin.

Kun tekstiä tutkii tarkemmin niin huomaa, että tarinassa puhutaan kahdenlaista kieltä: sellaista, joka on ”normaalia” ranskaa, jota päähenkilöt puhuvat ja sellainen intiaanien puhuma hielemän ajatuksesta. Viimeisenä päivänä Haddock tärisyttää kaltereita, jotka lähtevät irti yhtäkkiä, ja Haddock kaatuu. Seuraavalla hetkellä intiaanivartijat tulevat paikalle ja pukevut tuomitavat uhririkuihin. Rovion päälle tuodaan Herra Tournesol kes-

Sarjakuvat eivät ole belgialainen keksintö, mutta belgialaiset taiteilijat kehittivät ne aivan uudelle tasolle. Kuulusin heistä on Hergé (Georges Rémi), jonka 1929 luoma Tintti on tuttu kaikille sarjakuvan ystäville eri puolilla maailmaa. Kuvassa Tintti Brysselin sarjakuvakeskuksessa.

French, Dutch, German...but what is Belgium?

An article about the language issues in Belgium

PAUL SCHMIDT

They speak German in Germany, Finnish in Finland and French in France. But what do they speak in Belgium?

The official languages of Belgium are Dutch (Dutch in Belgium is called Flemish but it is the same language as the one spoken in Holland, but with differences in accent, vocabulary and influences from French phrase-structures), French and a few people even speak German. 58% of the population speak

Dutch, the so called Flemish people in the north of Belgium, 32% speak French, the people from the southern part (Wallonia) and 10% speak German, the ethnic group from the eastern part. The three regions (Flanders, Walloon and Brussels) have self-governments in many spheres.

Brussels is the official bilingual capital of Belgium. Practically, this means that all the official indications like names of streets and traffic indications, fire prevention installations, fire

exits, etc. are given in two languages: French and Dutch. The majority of the people in Brussels speak French. The French in Brussels and Belgium differs only slightly from the one spoken in France (e.g. SEVENTY is “septante” in Belgium and “soixante-dix” in France, NINETY is “nonante” in Belgium and “quatre-vingt dix” in France). Also some expressions and words may have a different meaning. The French language in Brussels has sometimes been influenced by Dutch phrase-structures,

etc. are given in two languages: French and Dutch. The majority of the people in Brussels speak French. The French in Brussels and Belgium differs only slightly from the one spoken in France (e.g. SEVENTY is “septante” in Belgium and “soixante-dix” in France, NINETY is “nonante” in Belgium and “quatre-vingt dix” in France). Also some expressions and words may have a different meaning. The French language in Brussels has sometimes been influenced by Dutch phrase-structures,

It can be a big advantage, if there are two or more languages in the same country, because you can practice your foreign language-knowledge without travelling so far. And foreign language-teachers probably speak the language as their mother-languages.

I asked a Dutch-speaking in Brussels, who surprisingly knew a lot about Finland as well “How do people feel about learning the other official languages?”

He answered “The Flemish don’t mind so much, because, like Finns, you have to know more than Dutch alone if you want to get somewhere in life. So French and German is a good start. French people feel about Dutch as Finnish people do about Swedish.” Different languages and cultural groups in the same country also bring some problems up. Belgium is one of the best examples to prove that.

They had a civil war and even still today you can find conflicts

in every daily newspaper, because people just don’t get along with each other or they don’t want to get along with each other.

When I asked somebody in Brussels during our trip “Are there any big differences, except the language, I mean something like cultural differences (food, people’s way of life)?”

He answered: “No I don’t think so, In my opinion the only difference between us is in our heads.”

Brugge – Euroopan kulttuuripääkaupunki 2002

MATTI KOPISTO

Olet Brysselissä ja lähdet Gare du Nordilta noin tunnin mittaisen junamatkan päähän kohti koillista, näet monenlaista maisemaa – maalaismaisemasta ei-niin-siisteihin, ahtaisiin lähiöihin. Nouse pois junasta Bruggessä. Rautatieasemalla voi jo näkyä sinivalkopunaisia BRUGGE 2002 -kylttejä. Vieressä on tuulen mukana heiluvassa sinisessä kankaassa valkoisin kirjaimin painetut sanat: "capitale culturelle de l'Europe", Euroopan kulttuuripääkaupunki.

Bruggeen voi tutustua monella eri tavalla. Ohjattuja kiertoreittejä järjestetään ryhmille niin kävellen kuin pyörällä, tuttuun tapaan linja-autolla tai vanhaan tyyliin hevosella. Bruggeen kannaaleissa voi muutamalla eurolla käydä kiertoreitillä veneellä, jossa istumapaikkoja löytyy reippaasti 20. Pyhäjätköiset opintomatkalaiset kävivät tällaisella venematalla ihailmassa Bruggeen vanhaa kaupunkia, joka on ollut keskiajalta lähtien keskeinen kauppapaikka koko Euroopassa hansaliittolaisena. Keskiajan suurimmasta kaupungista Bruggeen varallisuus hitaasti väheni 1850-luvulle asti, jolloin se oli Euroopan köyhin kaupunki. Bruggeä pidetään – ei vain suklaa- ja pitsikaupunkina – vaan myös taiteen keskuksena. **Jan van Eyck** and **Hans Memling** ovat kaksi suurta esimerkkiä 1400-luvun Bruggestä kotoisin olevista taiteilijoista.

Peukalot pystyyn Brugge2002

Lokakuussa 1995 Bruggeen kaupungin neuvosto lähetti ehdotuksensa Bruggeen kaupungin ehdokkuudesta Euroopan kulttuuripääkaupungiksi Euroopan

Unionille Burgomasterin Patrick Moenaertin toivomuksesta. Huhtikuussa 1997 Bruggeen ehdokkuus sai tukea Belgian ranskan- ja saksankielisiltä ihmisiltä. Asianajokampanjoiden ja Belgian yhteisön myönteisen mielenpiteen johdosta 18. syyskuuta 1997 ruvettiin virallisesti keskustelemaan Bruggeen kaupungintalolla eurooppalaisesta kulttuurikaupungista. Erityisesti nuoret järjestivät eri puolilla flaaminkielistä Belgiaa mielenilmauksia Bruggeen ehdokkuuden tueksi. "Brugge kulttuuripääkaupungiksi" -asianajokampanjat pantiin liikkeelle koko Euroopassa. Kampanjan aikana lähetettiin useisiin eurooppalaisiin lehtiin mainoksia Bruggestä, Bruggeen kaupunki laitettiin kirjaksi ja käännettiin useille eri kielille, organisoitiin kansainvälinen toimittajakonferenssi ja ajettiin asiaa Euroopan valtakäytävillä; taatakseen, että päättäjillä on Brugge heti ensimmäisenä mielessä, kun puhutaan Euroopan kulttuuripääkaupungista. Kampanja huipentui Market Squarelle 13. marraskuuta 1997 teemalla "peukalot pystyyn Brugge2002". Huolimatta siitä että ehdokkuusasian käsittely oli Euroopan Unionissa vielä kesken, nimitti Bruggeen kaupungin neuvosto 1. maaliskuuta 1998 kulttuurikomitean suunnittelemaan vuoden 2002 kulttuurisäilytystä.

Euroopan Komissio nimitti "ehdokkuusvaliokuntaan" 2 jäsentä, Ministerineuvosto 2, Euroopan Parlamentti 2 ja Aluekomitea 1 jäsenen. 7 vaikutusvaltaisen ja puolueettoman jäsenen ehdokkuusvaliokunta toimii yhdessä komission, neuvoston ja parlamentin kanssa, joista viimeinen esittää mielipiteen Ministerineuvostolle, joka ottaa huomioon ehdokkuusvaliokunnan ra-

Brugge on Belgian somin kaupunki ja sievimpiä Euroopassa.

portin, parlamentin ehdotuksen ja komission suosituksen, ja antaa viimeisen lausunnon siitä, mikä kaupunki saa Euroopan kulttuuripääkaupungin statuksen. Bruggessä odotettiin ja jännitettiin sitä päivää, milloin Ministerineuvosto kokoontui julkistamaan lopullisen ratkaisun. Torsaina 23. toukokuuta 1998 Burgomaster sai puhelun puolenvälin jälkeen: "Brugge on valittu vuodeksi 2002 Euroopan kulttuuripääkaupungiksi yhdessä espanjalaisen kaupungin Salamancan kanssa."

Brugge2002-järjestelmä pyö-

rii noin 50 henkilön avulla, jotka tekevät ahkerasti ja nopeasti työtä omista työryhmissään. Työryhmiä on noin 10, ohjelma-ryhmästä ja tuotantoryhmästä kulttuuriryhmään ja matkailuryhmään, joissa kaikissa on 2-13 vastuuhenkilöä apulaiset mukaan luettuna. Heidän kaikkien tehtävät on tarkasti rajattu.

Brugge 2002 -vuoden tarkoituksena on näyttää, mikä Brugge on ollut historiassa sekä tulee olemaan tulevaisuudessa. Yhtenä lisäyksenä Brugge2002-organisaation taiteellinen johtaja Hugo De Greef on pyytänyt kir-

jailija Peter Verhelstia kirjoittamaan runon kulttuurivuotta varten: *He saapuivat eräänä päivänä ulos sinisestä ja asettuivat eri osiin kaupungissa. Me huolehdimme heistä ja he menestyivät. Yhtäkkiä he olivat menneet. Mutta he jäivät. Yöllä olemme vierailleet omituisenvärisissä unissamme.* Tämän suomenneetun runon pohjalta tehdään noin 5 minuutin filminpätkä, joka esitetään Concertgebouwssa eräässä Bruggeen konserttisalisissa, mikä on yksi Bruggeen noin 160 kulttuuritapahtumasta 20.02. – 17.11.2002.

Tulevaisuuden skenaario Bruggeen kaupungille on elävä, energinen ja asuinkelpoinen kulttuurikaupunki, joka pysyy Euroopan kartalla. Tulevaisuuden luova tiedon kaupunki Brugge haluaa edelleenkin säilyttää tapansa yhdistää vanhaa ja uutta. Veden äärellä oleva kivinen ja vihreä Brugge kaivaa historiansa esiin. Tätä varten täytyy kodikkaan ja vieraanvaraisen Bruggeen olla aktiivinen kaikilla sektoreilla, niin kulttuurissa kuin tieteessä, taiteessa ja kirjallisuudessa.

Grand-Place – Brysselin sydän

Manneken-Pis -patsas valaa katsojaansa oikeanlaista huumorimieltä ennen tutustumista kaupungin vakavahenkisempiin kulttuurikohteisiin.

LAURI SIPOLA

Brysselin ehdoton sydän on Grand-Place -aukio. Aukiota reunstavat mahtavat rakennukset, jotka ovat pääosin peräisiä 1400- ja 1500-luvulta. Grand-Place sijaitsee Brysselin keskustassa ja olikin vain lyhyen kävelymatkan päässä hotellistamme. Aukiolla kävimmekin lähes joka päivä. Arkipäisin aukio on pääosin kukka-kauppiaiden myyntipaikka ja sunnuntaisin aukion valtaavat lintukauppiat. Grand-Placen ympäriltä voi löytää lukuisat ravintolat, pitsiliikkeet ja kuuluisat ostoskadut.

Grand-Place -aukio on jo yli tuhat vuotta vanha kauppapaikka. Se on perustettu 900-luvulla, kun Kaarle Suuren perilliset loivat linnakettaan Brysseliin. Tämän jälkeen aukio on toiminut monenlaisena kansan kokoontumispaikkana. Entisaikaan siellä

järjestettiin turnajaisia ja erilaisia uskonnollisia sekä maallisia tapahtumia, jopa mestauksia. Nykyisin Grand-Place toimii juhlapaikkana, aukiolla pidetään rock -konsertteja sekä erilaisia ulkoilmatapahtumia. Joulun alla aukiolla pidetään joulumarkkinat vuorovuosina Helsingin tai Osolon lahjoittaman kuusen varjossa.

Grand-Place on arkkitehtuurin mestarinäyte. Aukio on entisöity Ludvig XIV tuhoisan hyökkäyksen jälkeen (1695). Raatihuoneen torni säilyi kuin ihmeen kaupalla ehjänä Ludvig XIV: n pommituksilta. Raatihuoneen torni on 103 metriä korkea, joka on pitsimäisine kivileikkauksineen samalla jyllä, mutta siro. Tornin huipussa on hieno kullattu kuparipatsas, joka esittää kaupungin suojeluspyhimystä. Raatihuone on komeimmillaan iltavalaistuksen aikana. Gootti-

laistyylinen raatihuone on aukion hallitsija, mutta hienon lisän sille antavat tyylikkää kiltatalot. Ne ilmentävät vauraan porvariston suurta merkitystä kaupungin historiassa. Rakennukset on tarkasti entisöityjä ja rakennuksien julkisivuissa on käytetty runsaasti lehtikultaa.

Brysselin kuuluisin pikkupoika

Manneken-Pis -patsas sijaitsee aivan Grand-Placen vieressä. Patsasta kannattaa käydä katsomassa, jos on liikkeellä lähitöillä, sillä Manneken-Pis on Brysselin kuuluisin pikkupoika. Tarina kertoo, että varakas kauppias pystytti tämän patsaan sille paikalle, josta hänen kadonnut pikkupoikansa löytyi. Patsaan toiminta viittaa siihen toimitukseen, jota pikkumies oli löytöhetkellä suorittamassa.